

ste izgubili onih dvajset ali trideset sedežev, ki Vam danes in morebiti Vam bodo vedno manjkali do večine.

Gospôda moja! To ni modro, orožje tako rabiti, da se meri na nasprotnika in zadene gledalce. Konservativnim nasprotnikom ste hoteli škodovati z določbami postave iz leta 1868; nam ste hoteli v prihodnosti mladi rod, našo podporo, vzeti. Toda, gospôda moja, v tem dvo-boji ste gorko zasolili razsodnikom, ki bodo med nami razsodili, med državo in družbo, ki ne morete pogrešati bogaboječega ljudstva in ki bodete vsled slabega verskega čuta še mnogo trpeli. (Dobro! Dobro! na desnici.)

Karkoli se bode zgodilo z našim predlogom, prepričani bodite, mi ne bomo mirovali, dokler ne prinesemo ljudstvu, ki nas je tu-sem poslalo, kar je njegova pravica, kar imajo vse sosednje države, kar zahtevamo in kar je podpisalo milijon podpisov: Versko šolo! (Živahna pohvala na desnici in galerijah. Govorniku čestitajo mnogi ministri in poslanci.)

Gospodarske stvari.

Solnčnica in nje korist za kmeta.

Kdo ne pozna one rastline, ki stoji na dolgem stebelu ter ima cvet, tako težek, da visi doli proti zemlji? Ker ima nekaj enako podobo s solncem, zato se imenuje solnčnica, vrhu tega pa še bojda rada obrača svoje lince proti solneu. Ni resnica to ali domišljija dela tudi v tem nekaj, človek nima zavoljo tega nobene škode.

Naj pa ima že ime, od česar koli hoče, toliko se nam zdi, da ni brez vse potrebe omeniti o njej — to, da ima veliko koristi za kmeta, ako si ve prav obrniti z njo. Sem ter tje sejejo to rastlino po cele njive in pravi se, da to ni gospodarju na škodo. Čujmo torej, kar pravi o njej mož, ki je z njo delal skušnje.

Posejal sem, pravi, lansko leto na obeh straneh ceste, ki smo si jo bili napravili na novo, seme solnčnice in sem sicer se poslužil v tem mašine, sejalnice. Po 50 cm. so stale brazde vsaka sebi. Da je bilo mogoče rastline potlej ogrebsti, zato sem jih dal veliko izruti iz zemlje in sem jih le toliko pustil, kolikor se mi je zdelo, da bi lahko rodile.

Tiste rastline, ki so mi jih popipali, sem dal razrezati in sem jih položil živini. Jela jih je prav rada. Kar pa je ostalo solnčnic na njivi, te so rastle prav čvrsto in so postale prav košate. Vsled tega sem dobil od njih mnogo perja, dajalo se je svinjam za pičo in tudi cvetja ni bilo premalo na rastlinah. Jaz nisem pustil, da bi vse cvetje, kar se ga je nastavilo, razevelo, kajti tako bi bil imel veliko cvetja pa malo vrednih zrn.

Jaz pa sem jih hotel dobiti in sicer tacih,

da bi mi bila za prihodnje seme. Ko je torej seme dozorelo, bilo je sivo, nekaj pa tudi črno. Rože, v katerih je tičalo seme, smo porezali in tudi brž izmlatili. Kar je prišlo semena, to smo dejali sušit — na zračno, suho mesto. Ali v tem sem obživel, da sem delal le za tiče, kajti te le frčale so iz vseh strani na kraj, kjer je bilo seme solnčnice. Sreča, da sem zapazil še te buzarone precej iz kraja, sicer bi mi bile vse požrle.

Iz tega pa sem se naučil tudi nekaj — tega, da ima vsaka žival to seme rada. Kar vse na-nj pa so kure. Nekaj sem ga dal zatem zmleti, se vé, da na debelo in dobila je te moke krava mlekarica in svinje pitomnice — vse so jo rade žrle. Kar pa me je v tem najbolj veselilo, bilo je to, da je imela krava veliko več mleka, kakor poprej in svinje lezle so v tem skorej vidno na obe strani.

Tudi za zdravilo je voda iz solnčnice t. j. iz semena, ki se skuha z rožo vred. Pitje je žlezasto in vgodiš z njo posebno kravam, ki so dobre mlekarice.

Nadalje ni, da človek pozabi na to, da raste solnčnica hitro. Rastlina raste namreč prav hitro in to kaže na to, naj jo sadimo na krajih, kjer se zbira smrad — pri klavnicah, straniščih ribnikih itd. Tudi olje ni brez vsega; kar še priporoča posebej to rastlino, je to, da ni izbirena, da ji ugaja skorej vsaka zemlja, ob cestah, sepih, robih... Brez rodovitne zemlje pa tudi solnčnica ne shaja.

Sejmovi. Dne 25. maja v Dobji, v Ivniku, v Ormoži, v Jarenini, v Lučah, pri sv. Filipu, v Rogatci, v Slivnici pri Mariboru, pri sv. Vrbanu v slov. gor. in v Vitanji. Dne 27. maja v Arveži, v Čmureku, v Rogatci in v Studenicah. Dne 28. maja pri M. D. v Brezji. Dne 29. maja v Braslovčah, v Konjicah, pri sv. Lovrenci v slov. gor., na Bregu v Ptuj.

Dopisi.

Iz Ljutomera. (Občinske volitve) v našem trgu so končane. V prvem volilnem razredu manjkala sta nam dva glasa, v drugem osem, v tretjem pa smo zmagali. Naši kandidati dobili so po 73, nemčurski pa po 46 glasov. Od narodnjakov so izvoljeni: Ivan Kukovec, Ivan Vaupotič, Jožef Gomilšek in Anton Šlamberger; njihovim namestnikom: Jožef Smodiš in Alojz Rajh. O totih volitvah hočemo še obširno govoriti. Za danes povemo le sledeče: Ob 9. uri šli so vsi naši volilci iz gostilne g. Vaupotiča na volišče. Naprej sta šla naš neustrašen vodja gosp. Ivan Kukovec in gosp. Fr. Sršen, za njima pa dolga vrsta gospodov in kmetov. To je bilo krivo, da je pozneje naš c. kr. okrajni glavar vprašal jednega odličnega